

Derfor står verden
Mikkel Vigilius - "Ved evangeliets kraft"

Gud er den opsøgende og frelsende Gud. Det er den røde tråd i Bibelen fra først til sidst. Dybest set handler hele verdenshistorien fra syndefaldet til forløsningen om dette ene: at Gud vil opsøge og frelse det fortabte!

"Hvor er du?" Det er Guds første ord efter syndefaldet. Han kalder Adam frem - ud i lyset, til omvendelse og frelse! Samme kald lyder igennem alle Bibelens bøger og ned igennem hele menneskeslægten historie. Frem til det sidste ord fra Gud i Skriften: "*Og Ånden og bruden siger: 'Kom!' Og den, der hører, skal sige: 'Kom!' Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal få livets vand for intet*" ([Åb 22,17](#)).

Det er værd at standse for dette sidste ord fra Gud i Skriften. Det er et mægtigt missionsord. Her hører vi, hvad Guds Ånd vil forkynde i verden. Et befriende kald til at komme og modtage frelsen, livets vand - for intet! Men Ånden forkynder det ikke alene! Det er "Ånden og bruden", der forkynder det! Bruden er Guds menighed, Guds børn. I Guds missionsarbejde er disse to uløseligt forbundet - Ånden og bruden. Ånden er ikke nået længere ud i verden med sin frelsende geming, end bruden er nået med evangeliet! Det er virkeligheden. Samtidig gælder det, at bruden intet udretter i missionsarbejdet, uden at Ånden er med og virker nyt liv i hjerterne.

Her har vi altså menighedens Centrale kald og opgave i verden beskrevet: Sammen med Ånden og i afhængighed af Åndens gerning at kalde mennesker til omvendelse - indtil jordens ende. En ting mere skal vi bemærke i det citerede vers fra Johs. Åb.. Enhver, som hører kaldet og får del i frelsen, lægger selv røst til kaldet! Det står der som en konstatering. Det er noget, der sker med nødvendighed: "...den, der hører, skal sige 'Kom!' "

Vi møder dette flere steder i Skriften: At troen på og glæden over Jesus ledsages af en indre trang og lyst til at vidne om ham og kalde andre til ham ([Joh 7,38-39](#). [ApG 4,19-20](#). [2 Kor 4,13](#)). Vel kan den følelsesmæssige erfaring af trangen og lysten veksle. Men ethvert Guds barn kender til et indre ønske om, at andre mennesker må møde Jesus og blive frelst. Så kan vi undertrykke troens trang - og kvæle den. Men da vil vi til sidst kvæle troens liv. Guds ord kalder os til det modsatte: at følge troens trang og lyst og give os hen i tjenesten for evangeliet. Hver på vor plads. Hver med vore nådegaver. Da lever vi troens nye liv og er med i Guds missionsarbejde i verden.

Hvorfor står verden endnu? Hvorfor har Gud ikke gjort en ende på dens synd, ondskab og lidelse endnu? To vers i Bibelen giver os svaret. Det første vers er Jesu profeti om, at: "*... dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme*" ([Matt 24,14](#)).

Det er dette, Gud venter på. At evangeliet skal bringes ud i hele verden. Man kan undre sig over, at det ikke er sket endnu. I snart 2000 år har den kristne menighed haft evangeliet. I dag kan vi flyve rundt om jorden på få timer. Men stadig er der mange millioner på jorden, som endnu ikke har hørt Jesu navn.

"Kristus, vort liv, de kender ej,
håbløse går de deres vej
ind for den evige dommer!"
(Hans Utbø).

Guds kald til os er det enkle at bringe dem evangeliet. Det er vor altoverskyggende hovedopgave i den tid, som ligger foran indtil Jesu genkomst.

Det andet vers er apostelen Peters ord om Guds tøven med at stoppe verdensløbet:
"*... Gud har tålmodighed med jer, fordi han vil, at ingen skal gå fortabt, men at alle skal nå til omvendelse*" ([2 Pet 3,9](#)).

Derfor står verden! Fordi Gud vil, at flere mennesker skal gå over fra døden til livet. Derfor holder

han himlens port åben - endnu. Men ingen ved hvor længe! Når Jesus kommer til verden anden gang, kommer han ikke for at bringe frelse, men for at bringe dom. Da er nådens tid uigenkaldeligt forbi. Da er det for sent at vende om. Da vil ingen uomvendt møde nåde! Det fortælles om Alexander den Store, at når han på sit mægtige erobringstogt kom til en ny by, lod han sine soldater omringe byen og stillede så en stor fakkel op foran byen og satte ild til den. Derefter sendte han besked ind i byen: "Så længe faklen brænder, er der frit lejde. Enhver, som kommer ud, vil jeg lade leve og optage som fri borger i mit rige. Men når faklen er brændt ned, og den sidste glød er slukket, vil der ikke blive vist nogen nåde!"

Guds fakkel brænder endnu i dag. Endnu er det nådetid og missionstid. Men ingen ved hvor længe. En morgen vågner vi op - på den nye jord. Og det er herligt! Så er vi fremme. Så er striden forbi. Så er al nød, død og smerte for altid borte. Så er frafaldets mulighed for altid forsvundet. Så er vi i vort sande og evige hjem - og så er der ingen ikke-kristne mere!

Nu er de her. Tænk en mulighed! Det er nu, vi må arbejde på deres frelse! Men gør vi det?

Tænk at nå frem til den nye jord og den evige hvile og erkende, at vi aldrig for alvor tog del i arbejdet, mens tid var. Da er det for sent, evigt for sent. Men nu - nu er det arbejdstid!

Hvad vil vi fortryde, når vi når frem til den nye jord? Én ting vil vi næppe nogensinde fortryde. Det, vi ofrede i missionens arbejde. Den tid, vi satte af til bøn for vantro venner og familie. De penge, vi gav, for at evangeliet kunne nå længere ud. De timer, vi brugte på at vise omsorg og vidne over for ikke-kristne.

Det er nu, vi må tage det ind over os! Det kan være hårdt, afslørende og ydmygende. Ofte må vi erkende, at vores sind i forstemmende høj grad er optaget af alt muligt andet end de fortabtes nød. Det ligger i vor natur at være fokuseret på at realisere vore egne ønsker, drømme og mål her i livet. Mon ikke vi finder en af de væsentligste årsager til et svagt missionssind her? Det gør ondt at erkende det, men det er godt at få det ud i lyset! Det er godt at komme til Gud med det og tale ud med ham om det. For her møder han os med et befriende ord om syndsforladelse - også for denne synd! Der er renselse i Jesu blod. Der er en ny begyndelse på nådens grund. Gud møder os med det samme trøstede evangelium, som han mødte os med ved kristenlivets begyndelse. Det er et nådeord, der løser os. Det løser os både fra selvlivets skyld og fra selvlivets magt. Vi sættes fri - til at tjene andre!

Gud løser os ikke ved tvang og bud, men ved evangeliet om nåden i Kristus. Ved dette evangelium fyldes vore samvittigheder og hjerter med Guds fred. Vi ser, at vi får lov til at være Guds elskede børn for Jesu skyld alene, og vi ser, at Gud i sin trofasthed og godhed leder os frem mod en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor ([2 Pet 3,12-13](#)). Dette er vor store og urokkelige skat som kristne - at vi har fred med Gud, og at det altid går mod forløsning, genoprettelse og paradys. Netop i denne rige tro kan vi sætte os selv til side i tjeneste for andre!

Menneskelivet er kort. I evighedens perspektiv er livet kort som et sekund. Så venter den evige salighed. Hvordan vil vi se tilbage på vores jordiske liv her 10 milliarder år ind i evigheden? Hvad vil vi anse for vigtigt og godt i livet- til den tid? I samme grad dette perspektiv kommer ind over os, så løses vi! Vi sættes fri fra at bruge dette lille korte liv på os selv til i stedet - med glæde - at give os hen i tjeneste for Gud og næsten!

(Kapitel fra "Ved evangeliets kraft" af Mikkel Vigilius - Luthersk Missionsforenings Bibelskoles Elevforening 2005 - Shafan 20-06-15)